

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 12700

гр. София, 24.07.2024 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в закрито заседание на 24.07.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

като разгледа дело номер **3681** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.248 от Гражданския процесуален кодекс.

Образувано е по молба на Е. К., чрез адв. З. с искане за изменение на решение № 9770 от 25.06.2024г. по адм.д. № 3681 по описа на АССГ за 2024г., в частта за разноските.

Иска се присъждане на адвокатско възнаграждение в пълния, претендиран размер от 1000лв. Твърди се, че искането за присъждане на разноски е оправено своевременно, с приложени списък на разноските и доказателство за извършването им. Успоредно с това претенцията е предявена в минимален размер съобразно чл.7 ал.1 т.4 Наредба № 1/2004г, а съдебно присъденият от 200лв. се явява явно несправедлив.

Излагат се аргументи във връзка с правната и фактическа сложност на делото и обема положен от адвоката труд. Оспорва се и приложението на Наредбата за заплащането на правната помощ.

Ответната страна – Комисия за енергийно и водно регулиране не изразява становище по постъпилото искане.

С посоченото Решение № 9770 от 25.06.2024г. по адм.д. № 3681 по описа на АССГ за 2024г, съдът е посочил изрично, че:

„С депозираната жалба е поискано присъждане на разноски в размер на 1000лв. за адвокатско възнаграждение.

С решение от 25 януари, 2024г. по дело С - 438/22, „Ем акаунт БГ“ ЕООД, ЕСЛ:EU:C:2024:71, Съдът на ЕС постанови, че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение.

Успоредно с това, националният съд не следва да се счита обвързан от минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004г, предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт.

В унисон с това и отчитайки свободата на договаряне, съдът следва да прецени дали са данни относно начина на определяне себестойността на претендираните разноски за оказаната услуга. При изрично отправен въпрос към процесуалният представител на жалбоподателя в рамките на проведеното на 17.06.2024г. открито съдебно заседание по делото, същият е посочил, че договореното възнаграждение е определено съобразно Наредба № 1/2004г.

Националният съд не следва да се счита обвързан от минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004г, предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт. На база на изрично постановеното от СЕС, подобен автоматизъм изключващ свободата на договаряне не обосновава сам по себе си законосъобразност и основателност на една претенция за разноски. В този смисъл съдът следва да откаже да приложи съответните норми на Наредба № 1/2004г.

Следвайки установените критерии за справедливост на възнаграждението, през призмата на неговата фактическа и правна сложност, както и наличието на съдебна практика по аналогични казуси, съдът приема, че делото не представлява предизвикателство обосноваващо подобен размер на възнаграждението.

Като контрапоза, Наредбата за заплащане на правната помощ представлява акт, скрепен с държавна санкция и внасящ стабилитет в отношенията, каквито бележи Наредба № 1/2004 не притежава, поради което и същата може да бъде ориентир относно стойността на определяне на адвокатското възнаграждение в хипотеза в която страната не е извела и посочила друг критерий за стойността на адвокатските услуги, извън материалният интерес на делото.

Ето защо и в съответствие с високата правна, но ниска фактическа сложност на спора и на основание чл. 24 изр.първо от Наредбата за заплащане на правната помощ, в полза на жалбоподателя следва да се присъди сумата от 200лв., към която да се добави стойността на заплатената държавна такса в размер на 10лв. или общо – 210лв.“.

Изменението на съдебният акт в частта за разноските е способ приложим при погрешно изчислен размер на разноските или несъобразено обстоятелство във връзка с претенцията на страната. При непроизнасяне изобщо по такава претенция приложим е института на допълване на съдебният акт.

В настоящият казус обаче съдът е изложил ясни мотиви защо и на какво основание присъжда разноски, каква е приложимата, респ. неприложимата нормативна база и от какви ориентири се е водил при преценка обосноваването на искането – по основание и размер. Посоченото позволява да се приеме, че не са налице основание за ревизия на изрично изразената и мотивирана воля по изхода на частно-правният облигационен спор, свързан с присъждане на разноски. Съдът е обосновал както изводите си във връзка с неприложимата, съответно – приложимата нормативна база, така и извода за фактическата и правна сложност на делото съотнесен към претендираното адвокатско възнаграждение.

Успоредно с това и във връзка с твърдението, че разноските са реално платени, съдът е приел този факт за осъществен, като следва да се добави, че в цитираното преюдициално решение на СЕС е подчертано изрично, че неприложимостта на Наредбата не рефлектира по никакъв начин в отношенията между адвоката и неговият представител. Т.е. съдът, отказвайки да присъди пълният претендиран размер на

адвокатско възнаграждение не се произнася в смисъл, че не е налице свършена работа срещу която е заплатено дължимо възнаграждение а напротив – крайният доспозитив на съдебният акт очевидно е благоприятен за страната,респ. нейната защита – проведена успешно по инициатива на адвоката и в съответствие с принципа на служебно начало приложен от съда.

Що се касае до приложимостта на Наредбата за заплащането на правната помощ, съдът ясно е обосновал предпоставките поради които счита, а и е длъжен да счита,под риск от нарушение на ПЕС, Наредба № 1/2004г. за неприложима. Обосновавайки тази неприложимост съдът е извършил правоприлагане по аналогия,съобразно чл.46 ЗНА, с оглед настъпилата непълнота в уредбата.

С оглед гореизложеното и на основание чл. 248, ал. 3 ГПК вр. чл. 144 от АПК, Административен съд София-град, 74 състав,

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ искането на Е. К., чрез адв. З. с искане за изменение на решение № 9770 от 25.06.2024г. по адм.д. № 3681 по описа на АССГ за 2024г.,в частта за разноските.

Определението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИС от определението да се изпрати на страните.

Съдия: